

nenn og kvinner vidner i Calmeyer- gatens misjonshus.

Biskop Lunde: Hvis det å være kristen blir tegn på åndelig kultur her i landet, går jeg tilfreds i graven.

Det kan merkes at Oxfordgruppens team er kommet tilbake til Oslo!

Tusener av mennesker fylte igår ettermiddag Calmeyer-gatens misjonshus, tross regn og væte, tross julestrev og tusen travle forberedelser til julehøytiden.

På talerstolen dr. Buchman med Fredrik Ramm som tolk. En rekke nye vidnesbyrd fra norske kvinner og menn; kjente Oslo-ansikter blandt teamet på plattformen.

Dr. Buchman minnet om at det var åtte uker siden han og hans medhjelpere kom til Norge. Der er skjedd merkelige ting i Norge i disse åtte uker. Og når vi nu kommer tilbake til Oslo er det som om vi kommer tilbake i fami-

liens skjød. Tanken går uvilkarlig hen til de syttis tilbakekomst, som står omtalt i Lukas 17, 10. Overalt hvor vi har været, har vi møtt overfylte hus, og det til tross for at vi mener at vårt største arbeide ikke ligger i de store møter, men i små treningsleirer, i vårt arbeide med små grupper og med menneskene enkeltvis. Det som er skjedd i Norge nu er bare begynnelsen til vårt virke, men den viser hvad det er mulig å utrette i Norge.

Fredrik Ramm innledet rekken av dagens vidnesbyrd. Han fortalte hvordan han, en journalist i året 1934, hver dag på ny overgir sig til Gud og lar den Helligånd råde for sig. Han vilde si

(Forts. 10. side).

(Forts. fra 1. side).

til gammel og ung: følg kallet, det er kommet til mange i Norge nu og det kan komme til mange som sitter her idag.

ADVOKAT WIKBORGS VIDNESBYRD

Næste taler var advokat Erling Wikborg som gav en skildring av hvordan han, som for en måned siden hadde hørt til de 90 pct. nordmenn som aldri går i kirken, for hvem bibelen var en ukjent bok og for hvem tanken på en positiv tro var meget fjern, nu var en livsforvandlet mann. Han var gått til et Oxfordgruppemøte, hadde hørt på vidnesbyrdene og hadde syntes at det meste gikk ham fullstendig hus forbi. Men etterhvert var det han hadde hørt begynt å vokse inne i ham på en forunderlig måte. Han forstod at bak det, hver enkelt taler sa, lå et livsoplevelse. Han fikk trang til å snakke med disse mennesker, og da han gjorde det var det som om han så inn i et land han før ikke hadde ant. Så reiste han til Geilo. Han følte sig som et menneske som hopper i vannet for første gang, men når det først var gjort, viste det sig forbausende lett å svømme. Han hadde sett hvordan menneske etter menneske hadde fått kraft fra Gud til å løse op i sinnet, rense ut synden, dele den med andre og søke Gud. På Geilo og Voss hadde han sett hvordan menneskesjeler hadde åpnet sig, hvordan bønder i avsidesliggende bygder hadde grepet budskapet og latt det gå like inn i hjertet på sig. Han forstod hvilken sjelelig hunger der rådet i Norge. Og vi kan stille hungeren ved å gi oss under Gud og være med på livsforvandlingen.

Bas Hambro, stortingspresidentens sønn, fortalte om den enorme tilstrømning til Oxfordgruppens møter som hadde funnet sted i Bergen. En sytti år gammel bonde hadde på én dag deltatt i fire forskjellige møter og stått under dem alle, tilsammenlagt i 6—8 timer. En annen mann som

hadde deltatt i en gudstjeneste i Korskirken, gjorde det kunststykke å cykle op de bratte bakkene til Fløien for å komme tidnok til neste møte som blev holdt deroppe umiddelbart efter. Han cyklet derop på ti minutter.

Skibsreder Trygve Kjelland hadde deltatt i Geilomøtet og bestemt der å gi sitt liv til Gud. Han var selv et slags levende vidnesbyrd om dr. Buchmans ord til ham om at der skjedde mirakler. For næsten uten å vite av det selv stod han en dag frem og fortalte om sin omvendelse i sin fødebys kirke, hvor han aldri før hadde satt sine ben.

Den hollandske forretningsmann Sillum, en av de 17 holdere i teamet, fortalte hvordan han omvendelse hadde forandret hele hans ekteskap, forholdet til hans barn og til hans funksjonærer. Under forretningskonferanser lyttet han til Guds røst. Og han så hvordan de beslutninger han fattet i sine stille stunder bragte frukter. Han skulde forlate Norge nettop nu, men han vilde alltid ta med sig billedet av de ivrig lyttende ansikter fra møtene på Voss og i Bergen. Dette budskap kan bringe fred til verden.

PROFESSOR GRAN: VI KAN REDDE VERDEN

Professor H. H. Gran avgav vidnesbyrd om sin omvendelse på Geilo. Deroppe fant han det ennu vanskelig å fortelle om sin tro, men nu var det snarere vanskelig å la være å fortelle om den. Vi må gjøre vårt for å redde verden, og vi vil kunne det hvis vi holder ut. Også fru statsråd Mellbye avgav vidnesbyrd.

En inntrengende og dypt grepet appell fremførte Albert Lunde som hadde fulgt deres

sjelekamp som nu talte her i aftnen. Men han hadde også sett dem bli lykkelige mennesker. Selv var han villig til å sette alle sine krefter inn for Guds sak.

KJENTE MENN OG KVINNER VIDNER I CALMEYRGATEN

DEN HELLIGANDS DIKTATUR

Albert Lunde var foreløbig den siste av de norske talere. Nu kom en rekke engelske vidnesbyrd, fremført for det meste av studenter som nettop er kommet til landet for å stille sin juleferie i Oxfordgruppens tjeneste. Ian Sciortino, St. Edmund Hall, Oxford, var den første. Han blev fulgt av Hugh Murcott, South Africa og Oxford, docent miss Christie Morrison, Oxford, David Grimshaw og hans mor Mrs. Violet Grimshaw, Francis Elliston, Cambridge som er her sammen med sin far som er parlamentsmedlem, og sin mor, videre Michael Sitwell, Oxford, John Sargent, Oxford, miss Audrey Haigh, Michael Edie, Oxford, samt major Bellerby, professor i statsøkonomi og fhv. arbeiderparti-representant i underhuset. I denne guddommelige og entusiastiske skare som betraktet sitt fremstøt for kristendommen som et slags moderne korstog eller som en sport langt mere spennende enn nogen fotballmatch virket majorens alvorlige innlegg meget sterkt. — Oxfordgruppen har avverget en stor truende streik i Vest-Kanada, uttalte han, dens mål er å skape et nytt system hvorved streik er umulig. Like før jeg reiste hit var jeg tvunget til å fortelle medlemmene av mitt parti tre kjedelige ting. Den ene var at hele partiets politikk må hvile på kristen grunn, den annen at vi må erklære oss villige til å stå sammen med medlemmer av et hvilket som helst annet parti forutsatt at de også underkaster sig de fire absolutter som ledestjerne, og den tredje at det til slutt bare kan bli et eneste parti, et kristent parti. Tenk hvil-

ken revolusjon der vi bli i politikken når en hel nasjon arbeider under Guds ledelse, når en hel nasjon går inn under den Helligands diktatur. Stemmer du Gud ute, stemmer du for din nasjons død.

Socialarbeider i London Mrs. Janet Binns sammenlignet det kristne arbeide i Norge med foredlingen av vår vannkraft til elektrisitet.

Så kom det vidnesbyrd som kanskje gjorde mest inntrykk av alle som blev fremført på møtet: Pastor Sverre Norborgs. Han fortalte hvordan han og en annen teolog var kommet til husmøtet på Voss og der reagerte som gode norske pietister. La heller psykoanalysen greie det, var det nedslående resultat de kom til. I sin dømmesyke vilde han sitte som en teologisk St. Peter ved himmerikes port. Det var the quiet time som fikk ham til å tenke anderledes. Han måtte beundre det sytti mann sterke lag som lot Gud avgjøre alt for dagen. Og han måtte erkjenne at om man enn er en dyktig predikant så kan man være en dårlig beder.

BISKOP LUNDE: JEG GAR MED GLEDE I GRAVEN.

Det meget langvarige møte — det varte i 2½ time — blev avsluttet av biskop Lunde som erklærte at det var med glede han hadde møtt Oxford. Vi norske har hatt vanskelig for å forstå at der er akkurat samme glede i himmelen når lasaronen blir forvandlet som når professoren blir det. Det er blitt mote i Norge at når et menneske får en god utdannelse og kommer sig frem, da er han ferdig med kristendommen. Den hørte hjemme hos mørkemennene i Stavanger. Jeg har sørget meget over dette skille i vårt folk, sa biskopen. Men da jeg hørte at vår stortingspresident vilde stå og